

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Drazí věřící,

vzhledem k prohlubování krize Církve, kterou obzvláště ve věroučné oblasti urychluje výkonem svého pontifikátu současný papež František, dochází alespoň v některých dílčích záležitostech k protireakcím. Tak přicházejí protesty od konzervativních liberálů, v nichž se staví proti relativizaci katolické nauky o manželství, odmítají relativizaci nutnosti stavu milosti pro svaté přijímání aj. Odmítání těch nejhorších excesů je sice samo o sobě dobré, ale naprosto není řešením současné krize, i když se snaží zmírnit některé její následky. Je to jako rozhodnutí lékařů uříznout těžce nemocnému odumírající nohu, aby se zabránilo sepsi celého organismu. Je to zpomalení nástupu umírání, ale nikoliv uzdravení. Nemoc trvá už dávno, od koncilu, kdy byly její současné projevy nepředstavitelné. Přesto ji náš zakladatel Msgr. Marcel Lefebvre už na počátku správně diagnostikoval a předpověděl důsledky.

Konzervativní liberálové naopak diagnózu církevní krize odmítají, odmítají nemocného vyléčit a chtějí pouze nemocného jakožto nemocného stabilizovat a udržovat polomrtvého při životě. To jsou snahy J. Em. Burka, biskupa Schneidera a všech indultně smýšlejících katolíků. Tito všichni se shodují v jednom: Koncil není špatný, pouze jeho interpretace musí být v duchu jednoty s minulostí. Tím ovšem schvalují liberální nauky obsažené v koncilních dokumentech, hlavně tu o náboženské svobodě (ve smyslu theologickém) každého člověka a falešnou ekleziologii včetně koncilních nekatolických principů ekumenismu. Smířením se s těmito bludnými naukami odmítají univerzální sociální království našeho Pána Ježíše Krista, přestávají tak být plně Kristovi a uzavírá se jim cesta pravé a plné obnovy.

I když nepopíráme, že mohou mít upřímné úmysly, jdou tito všichni po špatné cestě. Křesťanská láska nás zavazuje bez falešných lidských ohledů jasně a jednoznačně vyznat celou pravdu a modlit se za ně, aby se vydali po správné cestě. Pak se teprve přidruží k boji o obnovu Církve, který vedeme.

Pochopení této problematiky a důsledné jednání je podmínkou boje za obnovu Církve, který je naší povinností. Pro věřící to mimo jiné znamená obracet se na ty kněze, kteří jdou důsledně po pravé cestě, kteří smýšlejí

plně církevně, a ne liberálně, ať už jsou to kněží našeho Bratrstva, nebo kněží diecézní či řádoví. Kdo by však vyhledával pouze tradiční liturgické formy bez ohledu na víru, ten by cestou věrnosti katolické víře, katolické tradici nešel a boj za pravou obnovu opustil.

Dovolím si uzavřít několika poznámkami k apoštolátu tradice. V březnu zemřel první rakouský kněz našeho Kněžského bratrstva říšský hrabě P. Johannes von Walderdorff. Jeho otec se narodil v Rakousku a matka na Moravě. Po svém vysvěcení na kněze jsem s ním strávil několik let v Jaidhofu, byl vždy velmi skromným a ohleduplným spolubratrem a moudrým zpovědníkem, dokud mu to zdravotní stav dovoloval. Zemřel po dlouhé nemoci a je pohřben v rodinné hrobce. Ostatní naleznete v přetištěném kázání vídeňského priora P. Waldemara Schulze.

9. dubna přijala slečna Anežka Hrušková řeholní hábit a započala tak noviciát u sester klarisek v Morgonu. Doprovázejme ji, stejně jako všechny české řeholníky tradice, svými modlitbami.

Od první květnové soboty se přesunou všechny bohoslužby z Českých Budějovic do Boršova nad Vltavou, do zatím provizorně zřízené kaple v domě, který jsme pro náš apoštolát s finanční pomocí distriktu zakoupili. Dům bude pojmenován po našem zakladateli *Dům Msgr. Marcela Lefebvra* a kaple bude zasvěcena svatému papeži Marcelovi. Součástí domu je i restaurace *Archa*, provozovaná nájemcem. Po rekonstrukci objektu počítáme i s využitím pro práci s mládeží, popř. s jinými aktivitami.

Ohledně registrace FSSPX státem stále čekáme na rozhodnutí pana ministra kultury o rozkladu ČBK.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Odpovědnost před Bohem a povaha poslušnosti vůči římským autoritám

**Kázání Msgr. Bernarda Fellaye,
generálního představeného FSSPX,
na Zelený čtvrtek 2018
v Kněžském semináři sv. Pia X. v Ecône**

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.

Drazí kněží, drazí seminaristé, drazí věřící, dnes ráno máme to velké potěšení, že budeme podle tradice Církve světit svaté oleje, ty svaté oleje, které se používají ve čtyřech ze sedmi svátostí, některé pro platnost svátostí, jiné při udělování svátostí. Tento obřad je velmi, velmi speciální, a přestože musíme být poněkud stručnější, vždyť kněží se musí opět ujmout své služby, chceme se přece jen věnovat několika myšlenkám.

Oblečen do krásných rouch

První myšlenka je ta, že, pokud vím, je toto jediné místo v misálu, kde v rubrikách najdeme předpis, že je třeba obléci krásná roucha. Církev předepisuje, že biskup musí být oděn ve vzácných oděvech. To nemá znamenat, že toto je k tomu jediná příležitost. Ukazuje to starost Církve, kterou tak dobře vyjádřil sv. Pius X.: Modlitba křesťanského lidu se musí konat v krásném prostředí. Jde o uctívání Boha. Proto je zcela normální a rozumí se samo sebou, že člověk ke cti Boží dává to nejlepší a že má v tomto smyslu péči o bohooctu, především pak my, kteří chceme uchovat liturgii v celé její kráse a v celé její výpovědní síle. Liturgie je bohoocta, a tak je třeba pečovat též o tuto krásu, je nutné se o ni postarat při každé mši svaté, při každém liturgickém konání. Nejde o to, abychom prostě něco dělali, jde o to, abychom ctili Boha, uctívali Jež, jde o naše klanění a naši lásku k Pánu Bohu. A jak tomu vždy bývá, když člověk miluje, stará se o každou jednotlivost.

Církev je až do nejzazší hloubky hierarchická

Druhá myšlenka: Tento obřad je výrazem nejhlubší podstaty Církve a ta je až do nejzazší hloubky hierarchická, protože Pán Bůh to tak chtěl. Všechno,

všechno, co máme, máme od Pána Boha. Milosti, to, co jsme a co můžeme, vše, vše pochází od Boha. A způsob, jakým jsou tyto dary rozdělovány, především dary nadpřirozené, ten je velmi dobře vyjádřen v této mši svaté. Na zcela prvním místě je to rozdělování milostí. Všechno vychází ze mše svaté.

Všechny milosti, které dostáváme, nám náš Pán zasloužil svou obětí na kříži. A mše, mše svatá, která není jen obnovení, nýbrž zpřítomnění oběti kříže, je přesně tatáž oběť našeho Pána na kříži. Tato mše svatá je přitom nástroj, který Bůh používá k tomu, aby šířil svou milost po celé zemi. Všechny svátosti se tedy nacházejí ve spojení se mší svatou a ona materie, která bude sloužit k udělování mnoha svátostí, to jsou svaté oleje a tyto svaté oleje budou svěceny ve mši svaté, během mše svaté. Všechny tyto svátosti jsou řečišti milosti, této milosti, jež nám byla zasloužena, jejímž zdrojem je právě mše sv., takže tato řečiště milostí jsou svátosti, které nám přinášejí milosti, jež nám byly zaslouženy na oltáři. To vidíme velmi pěkně u svatých olejů. Jen biskup má pravomoc světit tyto svaté oleje. A v každé diecézi se každým rokem koná jedna mše sv., v níž se svítí tyto svaté oleje, které se potom z tohoto místa rozdělují do celé diecéze. U nás jde o mnohem více než o jednu diecézi, svatý olej putuje do celého světa. Zde svěcené svaté oleje se budou používat při křtech, biřmováních, kněžských svěceních a posledních pomazáních v celé Evropě, Africe a Asii.

Vidíme, jak vše vychází shora, z vrcholu, jak je Církev hierarchická. Tak je tomu i s pravomocí. Biskup deleguje na své kněze pravomoc vykonávat službu. Kněz je pouze pomocník, spolupracovník, který přijímá svou pravomoc od biskupa. A zcela jasně a jednoznačně je hlavou Církve papež. Proto říkáme, že je monarchická. Tuto hierarchie lze zcela zřetelně vidět. Bůh chtěl, aby se takto jeho milost zprostředkovávala věřícímu lidu.

Po svaté Hostii přicházejí ihned svaté oleje

Další myšlenka: když vidíme, jak kněží pozdravují svaté křížmo. Třikrát poklekají a při tom pokaždé zpívají: „Ave sanctum Chrisma“ [„Buď pozdraveno, svaté křížmo“]. To Církev požaduje jakožto projev úcty od těch, kteří potom budou mít právo se svatých olejů dotýkat. Jen jáhen a kněz mají toto dovolení. Jako u svaté Hostie. Mezi všemi cennými dary Církve, o tom není pochyb, přicházejí svaté oleje na řadu hned po svaté Hostii. Jáhen a podjáhen mají právo dotýkat se příslušných potřeb – svaté patény, kalicha, ciboria, korporálu, všech hmotných prvků, které přišly do kontaktu s Pánem. Podjáhen ale nemá právo dotýkat se svatých olejů. Svaté oleje mohou být

uchovávány v jistém druhu svatostánku, v sakristii nebo v některé kostelní zdi, ve schránce, která je vystlána stejně jako svatostánek hedvábím. To vše ukazuje zcela mimořádnou péči a svědomitost a člověk by se mohl ptát, proč...; koneckonců je to jen olej.

V oracích biskup říká, že v těchto olejích sídlí Duch Svátý. Bydlí v nich. Určitě zde nelze použít srovnání se svatou Hostií, to je něco zcela jiného. Svatá Hostie je Ježíš; víme velmi dobře, že u konsekrované Hostie byla podstata chleba proměněna, přepodstatněna v podstatu Těla Páně. Kdo vidí Hostii, vidí Ježíše. A právě toto neplatí pro svaté oleje. To, že v nich sídlí Duch Svátý, je třeba chápat tak, že On určitým způsobem bude skrze tyto oleje, skrze tuto látku procházet, aby umožnil působení milosti. Proto tedy jsou něčím velmi cenným. A kněží musí být velmi pečliví, musí svaté oleje uchovávat a zacházet s nimi opatrně, a ne jakkoliv. Naprosto správně se říká, že věci, na něž si člověk zvykl, již nemají žádnou velkou cenu, zcela totiž zevšední. Úcta k Bohu se však nesmí nikdy stát něčím všedním. Ve službě Boží není nic nepodstatného. Bůh je tak velký, jak říkáme v Te Deum, je nekonečně velebný. Tuto velebnost nelze změřit, tak je veliká. Zde [v zájmu této služby] není nic nepatrného, nic ubohého či omšelého, i kdyby někdo z lidského hlediska mohl mít ten dojem. Musíme mít hledisko víry, a proto také tento smysl pro pořádek, čistotu, krásu všeho toho, co má něco společného s bohopoctou.

V dnešní Církvě se vytratil smysl pro Boha, smysl pro Boží velikost, pro pravdu Boha, našeho Pána.

Úcta

Dostáváme se k našemu poslednímu bodu. Když člověk vidí, co se dnes v Církvě děje, má skutečně dojem, že se vytratil smysl pro Boha, smysl pro Boží velikost, pro pravdu Boha, našeho Pána. A je to ona nová liturgie, která způsobuje ztrátu tohoto smyslu. Jak jen mohli, jak se jen mohli odvážit vytvořit tak ubohou, tak prázdnou a povrchní mši? Takto Boha nelze ctít. A je vidět, a platí to zcela obecně, že se podle toho lidé chovají. Člověk se na ně nechce zlobit, oni za to nemohou, je to prostě tak. Ale jen se podívejte, jak se chovají, když přijdou do kostela! Sledujte, co dělají, oni už ani nevědí, že je to dům Boží. Stále znovu a znovu jim namlouvali, že je to prý Boží lid, který něco znamená. A už ne Pán Bůh. A tak toho člověk tolik, tolik ztratil.

Avšak my máme díky Boží milosti všechny tyto poklady, které se nazývají tradice. To jsou veškeré poklady Církve a z těchto pokladů proudí milost,

jež posvěcuje, jež vede do nebe, jež umožňuje opustit svět a hřích. Je to velký celek. A jakou jen my máme povinnost, povinnost vpravdě svatou, uchovávat tento poklad. Nejen pro nás, ale pro příští generace. Pro Církev. Tyto poklady jsou poklady Církve, nejsou to naše poklady. Nám patří proto, že jsme částí Církve.

Nebezpečí spočívá v tom, aby se s odvoláním na nouzový stav nečinilo příliš mnoho nebo příliš málo.

Správný postoj

A zde také existuje nebezpečí, jedno z nebezpečí v této situaci, že si povšímneme autorit, prelátů, kteří začnou něco dělat či říkat, je jedno, co, ale my se o to už vůbec nestaráme. To je velké nebezpečí. Člověk se pak nachází v situaci, v níž s odvoláním na nouzový stav, na to, co nazýváme nouzovým stavem a co je opravdu reálné, co je v Církvi tragické, tedy při odvolávání se na nouzový stav existuje nebezpečí, že člověk dělá příliš mnoho nebo příliš málo. Že si dopřeje svobodu. Existují zásady, které se nesprávně aplikují. Například: Všechno je zcela rozvrácené, proto platí: „lex dubia, lex nulla“ [„pochybný zákon – žádný zákon“]. Nebo též: „in dubio libertas“ [„v pochybnosti svoboda“]. V tom je nebezpečí.

Jde o nebezpečí chtít nebo předstírat, že si můžeme dělat, co chceme, vždyť stejně všechno jde úplně špatným směrem. Tento postoj je nebezpečný, je chybný, není křesťanský. Je pravda, že existují případy, dokonce početné případy – situace se tak vyvinula –, kdy máme povinnost odmítnout aplikaci mnoha nových, moderních zákonů, protože vidíme, že škodí duším. Nacházíme se v situaci – a teologové to předvíдали, analyzovali –, v níž užití toho či onoho zákona působí škodu. To se může stát. Jsme jenom lidé, to se může stát. Lidé neznají všechny okolnosti, a proto pokud vytvářejí zákony, potom vědí, že mohou existovat výjimky, v nichž ne že by zákon snad již neexistoval, ne, to ne, ale je zbaven účinnosti.

Jaký je tedy správný postoj v této situaci? Nuže, je to postoj, který nám předkládá sv. Tomáš: Nelze-li použít nějaký zákon, protože by napáchal škodu, je nutno si položit otázku, jaký byl úmysl zákonodárce, když tento zákon vytvořil. Co chtěl? A tímto pohledem na úmysl zákonodárce nalezneme rovněž odpověď na současnou situaci. A tak, i když materiálně má člověk dojem, že je ve stavu neposlušnosti, formálně je zachována zásada poslušnosti, protože člověk právě nečiní to, co chce, ale zjišťuje, co chce zákonodárce, ten, kdo zákon vytvořil. Pátrá se tu právě po úmyslu, důvodu tohoto zákona a víme, že posledním úmyslem, tím, jenž stojí nade

vším, je spása duší. Proč jsou v Církvi zákony? A i všechny zákony v Církvi jsou tu pouze kvůli jedné jediné věci, totiž kvůli záchraně, záchraně duší. A to je zcela jistě zásadní princip, dokonce i v novém církevním právu je tato zásada vyslovena. Ale musíme být pozorní, neboť je pravda, že tato situace, která trvá a trvá a stále pokračuje, může vést k osvojení si špatných návyků. Musíme tedy sami sebe stále znovu zkoušet, musíme dávat pozor na to, abychom se stále znovu uváděli do stavu závislosti na Pánu Bohu, a je-li to možné, také na autoritách.

„Uchovej poklad víry“

Má to znamenat, že musíme za každou cenu nalézt řešení s Římem a tak dále? Přirozeně ne za každou cenu, neboť první podmínkou je přece sloužit Bohu, je to přece spása duší. Když vidíme, že dnes se dělá tolik, tolik věcí, které škodí spáse, potom tedy musíme samozřejmě říci ne, a proto máme povinnost se k autoritám přibližovat s krajní opatrností – a to jsme nyní také v Římě řekli, řekli jsme: Poslyšte, jestliže máte v úmyslu nás změnit a přivést nás k tomu, abychom přijali tyto moderní věci, potom můžeme ihned skončit, potom nelze pokračovat, neboť my je nepřijmeme. Nepřijmeme je, nechceme. Nic se nesmí zmenšit, nic v oslavě Boží, nic na naší spáse, nic ve víře, nic v milosti.

V momentální situaci přirozeně nemůžeme přistupovat k těmto autoritám s plnou důvěrou. To není možné. Proto říkáme, že se musí nastolit důvěra a to se musí učinit skutky. Ukažte, že chcete tradici Církve, ukažte, že ji milujete. Bohužel dostáváme téměř denně opačné signály. Téměř denně.

V tomto smyslu dále odevzdaně pokračujeme v práci a čekáme, až Pán Bůh ráčí změnit okolnosti. Uvidíme, jak dlouho ještě budeme muset čekat. To vše spočívá zajisté v Božích rukou. Co se nás týče, víme, že v rukou třímáme poklad a nemáme žádné právo tento poklad promrhat, nemáme právo nechat jej zničit. To je jeden z našich nejdůležitějších úkolů, tak to lze říci, totiž uchovat toto deponitum (poklad), i sám sv. Pavel říká v Písmu svatém – to si musí každý jasně uvědomit: „depositum custodi“, „uchovej poklad víry“. Tento poklad víry předal Pán Bůh Církvi. Nikdo nemá právo jej promarnit. Především Církev nemá toto právo, ona ho musí uchovávat a my ho musíme uchovávat, protože jej máme v rukou.

Prosme tedy dnes o tuto horlivost, o horlivost pro dům Boží, o horlivost pro Boží čest a pro spásu duší. Prosme o hlubokou víru, a to ve spojení

s horoucí láskou, která skutečně touží získat co možná nejvíce duší, všechny duše, jak je to jen u Boha možné, aby byly spaseny. Ke cti Boží.

Amen.

Kázání P. Waldemara Schulze FSSPX při pohřbu P. Johannese von Walderdorffa FSSPX (Bruckmühl v Horních Rakousích dne 17. března 2018)

(převzato z oficiálních webových stránek rakouského distriktu
FSSPX – 23. 4. 2018)

Vážení a milí sourozenci a příbuzní našeho milého zesnulého patera Johannese!

Milí přátelé, známí, smuteční hosté! Milý důstojný pane Pflugere, důstojný pane Freyi, milí spolubratři!

Milý Johannesi!

I když jsi nám nyní po stránce tělesného života vzdálen, duševně jsi blízko!

Život z Boží ruky – jak říká úsloví, které mi při Tvé smrti, respektive při zprávě o Tvé smrti, zcela mimovolně blesklo hlavou – má připraveny dvě karafy: jedna je naplněna radostí, mírem, štěstím, veselou náladou, radostným srdcem, druhá zkouškami, prací, utrpením, křížem, mnoha těžkostmi a různými obtížemi.

– A koho chce život obdarovat, na toho vylije obojí!

– U Tebe tomu tak bylo!

Zajisté jsou to duchovní dary, na které pohlížíme z vyššího hlediska a které nelze chápat příliš pozemky a lidsky.

Ale přitahovalo to přátele a známé, protože Tě to činilo přitažlivým; a také to sprátelilo nás dva – myslím, že to smím říci, ačkoliv jsme o tom nikdy výslovně nemluvili; a nebylo to ani nutné, neboť ono bylo jednoduše zde, totiž naše přátelství.

Co přitahovalo mnohé a také mne, byla jistě Tvá bohatá duševní čilost a v mnoha věcech opravdu zkušená znalost, Tvé vědomosti, Tvé nadání, v posledních řadě ve zpěvu – čehož se mně nedostalo. Přitažlivý byl Tvůj

zájem o teologické, filosofické a vůbec světonázorové otázky, ještě více však Tvůj humor, Tvá svěžít, přátelská a příjemná, milá povaha, Tvá smířlivost, skromnost a dobrota – posledně jmenované vlastnosti občas možná i trochu překročily míru, někdy..., tam by sis býval mohl ledacos ušetřit. Přesto jsem si potom pomyslel: Lepší, o mnoho lepší tak, než být příliš tvrdý v jednání, v chování a především v úsudku! A právě Tvůj humor Ti tehdy pomáhal. – A ten sis uchoval, dokonce stále znovu probleskoval i v poslední, těžké době, než jsi završil svůj život v Boží ruce a v Boží dobrotě.

Náš milý pater Johannes se narodil 20. dubna 1956 ve Vídni jako druhé dítě ze šesti sourozenců, jakožto jediný syn v rodině starodávného důstojného rodu Walderdorffů; jedna z jeho sester žije jako řeholnice v karmelitánském klášteře v Belgii, ale jemu v modlitbě stále blízká, jistě s ním velmi hluboce spojená.

– Pokřtěn 1. května v Maria Anzbach, tehdejší sídle rodiny.

– Mateřská škola tamtéž, kde jej a jednu jeho sestru ředitelka (řeholní sestra) připravila na časné první svaté přijímání na konci května 1961 (tehdy mu bylo právě 5 let).

– Brzy poté, v květnu 1961, se rodina přestěhovala do myslivny Simmering (vzdálené 3 km od Bruckmühlu): les, louka, příroda a mnoho volnosti pro děti, kde se se sourozenci a dětmi ze sousedství oddával radostným hrám.

– 1962 až 1966: základní škola v Bruckmühlu, ministrantská služba zde ve farním kostele (jeho vedoucí ministrant Karl Stockinger se zde v Bruckmühlu stal později farářem). V té době požádal kaplan jeho matku o malou stat' (článek) pro ministrantský leták s názvem „Můj syn bude knězem“ – což ovšem tehdy vůbec nevyhovovalo rodinným plánům – zprvu! Neboť jako jediný syn měl totiž Johannes jakožto dědic a nástupce převzít lesnický statek.

– Potom (v 10 letech) žákem v internátní škole v Seckau (u tamějších benediktinů); někteří bývalí spolužáci se nezalekli daleké cesty, aby pateru Johannesovi prokázali poslední poctu. Později v internátu v Bad Hallu v Tyrolsku (u františkánů, kteří tehdy spravovali z téže provincie i faru v Bruckmühlu).

– Následně vyšší stupeň spolkového gymnázia ve Vöcklabrucku, maturita ve Vídni. Jeho oblíbenými předměty byly latina a francouzština.

– 1975: pouť do Říma (s otcem) u příležitosti pouti kněžského semináře v Ecône ke Svatému roku. Pro Johannese to byl rozhodující zážitek, což se také mělo brzy ukázat.

– 1976: ignaciánské exercicie a vstup do německy mluvícího semináře Kněžského bratrstva sv. Pia X. tehdy ve Weissbadu (ve Švýcarsku), který byl později přeložen do Zaitzkofenu v Bavorsku. Vedle studia měl náš drahý zesnulý Johannes velké potěšení a nadšení z gregoriánského chorálu, a proto se také zúčastnil speciálního doškolovacího kurzu gregoriánského zpěvu ve Francii; několik let poté vedl scholu v kněžském semináři v Zaitzkofenu.

Celkově vzato, v těchto mladých a studentských letech prožíval veselou, krásnou a poměrně bezstarostnou dobu.

– 1981 (sobota 27. června): svaté kněžské svěcení jeho a čtyř spolubratřích v Zaitzkofenu (v semináři) Jeho Excelencí arcibiskupem Lefebvrem, naším zakladatelem, kterého ještě dobře znal.

– 5. července: primice zde v bruckmüllerském farním kostele.

– 11. července: primice na zámku Enns (tehdy ještě ve vlastnictví jeho rodiny) v tamní zámecké kapli, při níž pronesl primiční kázání pro prvního rodilého rakouského kněze Bratrstva sám Msgr. Lefebvre.

– Jeho první kněžský rok: v Bitche (v Lotrinsku ve Francii) na naší tamější škole; měl za úkol vyučovat němčinu a náboženství, konat dozor na internátě... O nedělích sloužil mši svatou ve Štrasburku (s kázáním ve francouzštině).

– Od léta 1982 přišlo jeho jmenování do Vídně na právě nově založený priorát, nejprve jako kaplana důstojného pána Georga Pflugera. Dne 14. září 1989, tedy dodatečně, byl příznačně na svátek Povýšení sv. Kříže jmenován priorem (byl tedy mým předchůdcem ve Vídni), jímž zůstal až do konce roku 1994; zprvu jako kaplan a poté i jako prior přebíral také bohoslužby v našich kaplích ve Štýrském Hradci a v Celovci, tj. ve svého druhu filiálních kaplích vídeňského priorátu.

Vždy usiloval o krásnou, důstojnou liturgii s církevním zpěvem, gregoriánským chorálem, nádhernými rouchy, vždy usiloval o vyváženost – i v kázání, v udělování svátostí, ve zpovědnici, ve styku se spolupracovníky, pomocníky, ministranty, věřícími. Tím si získal jejich srdce.

– Od Vánoc 1994 rostla omezení jeho zdravotního stavu. Poté byla při jednom pobytu v nemocnici počátkem roku 1995 diagnostikována velice vzácná nemoc Morbus Refsum (Refsumova nemoc), která byla částečně znát v lehké formě už dlouho, a to pozorovatelnými příznaky, jako bylo omezení zraku, zorného pole, citlivosti – tedy omezení vnímavosti v rukou a nohou a v čichu –, později se projevil obtíže také v psychice.

– Na léta 2005 až 2009 se následně přestěhoval do myslivny Simmering, do

rodičovského domu, ale ze zdravotních důvodů se po opětné nemocniční hospitalizaci dostal do Weihungszellu v Německu, tj. na priorát a současně do domova pro seniory v oblasti mezi Ulmem a Memmingenem, jelikož to vyplynulo z potřeby péče o něj, kde žil téměř až do své smrti – vždy ceněný pro svůj humor a zdvořilost, pro svou vyslovenou vděčnost za pomoc, za malé dárky, za návštěvu.

Zejména jeho vděčnost člověk vnímal jako velmi vyvinutou a velice přátelskou, když mnohokrát mile vyslovil svůj dík za prokázané dobrodiní, službu, návštěvu. On sám byl neustále velkorysý, přitom osobně v chování, v jednání, ve způsobech vždy skromný. Měl rád hudbu a pěkné oslavy o svátcích, jak o těch církevních, tak i při soukromých výročích a příležitostech.

Jeho klidné a současně promyšlené a rozvážné jednání oceňovali věřící, bývalí spoluseminaristé, spolubratři, zpěváci ve škole a na kúru, zejména pak i ministranti, z nichž mi jeden – již dlouhá léta otec rodiny s více dětmi – napsal, že právě tento přátelský způsob, snoubený se zmiňovaným humorem a láskou k liturgii, často pomáhal ministrantům, když nastal nějaký hektický nápor a jiní reagovali poněkud cholericky. – Ten mu snad pomáhal také nyní, a to i v posledních těžkých týdnech a měsících.

– Posledních 5 týdnů strávil se všemožnými potížemi na univerzitní klinice v Ulmu, kde absolvoval pět operací. Tam, pro svou známou schopnost snášet utrpení ještě jednou zkoušen, opustil v neděli 4. března kolem poledne tento svět – ve Vídni jsme právě za něho jakožto bývalého priora obětovali nedělní mši svatou –, zaopatřen svatými svátostmi, doprovázen sourozenci a příbuznými a mnoha modlitbami přátel a známých, v náručí jedné ze svých sester, té, která mu rovněž tehdy při jeho první slavnostní mši svaté byla za družičku.

Život naplněn! – To lze již říci i přes poměrně mladý věk. A navzdory všemu, co ještě mohl zažít, učinit a dát: není to totiž ani tak pozemský věk, na kterém záleží, nýbrž cíl, vlast, o kterou usilujeme, usilovat máme, musíme a chceme, s množstvím úkolů, prací, úspěchů, porážek, radostí a především, opravdu – v duchu kříže Kristova –, s utrpením. Potom však je nám souzeno, řečeno se sv. Pavlem, který to chápe jako něco daleko lepšího a touží po tom, se odpoutat a být s Kristem.

Při předávání štóly během kněžského svěcení řekl biskup, když našemu pateru Johannesovi pokládal štólu na ramena na znamení jeho tehdy nové kněžské moci: „Přijmi jho Páně, neboť jeho jho je sladké a jeho břemeno

lehké!“

Opravdu jsi musel nést nemálo toho, co bylo tímto jhem a břemenem – a z lidského hlediska to člověku velmi často nepřipadá nijak zvlášť sladké a lehké, ale těžké a občas téměř nesnesitelné.

A přece, přece: od nebes, od Ježíše nabude jeho sladkosti a břemeno lehkosti! A o to dnes prosíme pro našeho patera Johannese, to si vyprošujeme od nebeského Otce pro jeho služebníka a od Spasitele pro jeho kněze. A věřím, že smíme doufat (ve smyslu pevné, nadpřirozeně podložené naděje) a při veškerém zármutku a v těžké hodině s důvěrou a veselou myslí očekávat od Boží dobroty, že náš drahý Johannes smí svůj život, svoje bytí v nejvlastnějším slova smyslu naplnit – u Boha, u Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

O lásce, především o lásce blíženské **P. Filip Marada FSSPX**

(česká verze přednášky pronesené německy v Jaidhofu
dne 18. března 2018)

Proč toto téma? Na světě už to tak chodí, že ty nejdůležitější věci a pojmy jsou často brány jako samozřejmost a mnoho se o nich nemluví. Už proto, že každému se na první pohled zdají jasné. Každý ví, co je míněno, když se řekne život, smrt, právo, pravda nebo láska. Tak jednoduché to však není. To, co tyto pojmy označují, je ve skutečnosti tak hluboké, že kvůli tomu často zůstáváme pouze na povrchu. Proto bych chtěl nyní něco říct o lásce. A mám k tomu ještě jeden důvod. Je to enormní důležitost lásky v našem životě. Svátý Pavel to vyjádřil následovně: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělským, ale lásky neměl, jsem jen zvučící měď a znějící zvonec. A kdybych měl (dar) prorokování a znal všechna tajemství a měl i poznání o všem a kdybych měl všechnu víru, takže bych hory přenášel, ale lásky neměl, nejsem nic.“ Ano, dokonce vrchol lidských zásluh, dobrovolná násilná smrt je dle sv. Pavla podřízena lásce: „A kdybych rozdal na jídlo (pro chudé) vše co mám, a (pro druhého) vydal své tělo k spálení, ale lásky neměl, nic mi to neprospívá“ (1 Kor 13,1–3). Očividně je láska skutečně to nejdůležitější v našem životě, na čem vše ostatní závisí.

Cílem této přednášky není prezentování nějakého traktátu o lásce. Pouze bych chtěl přednést několik myšlenek, z nichž mnohé jsem načerpal z díla německého spisovatele Josefa Piepera. A ještě jednu poznámku bych chtěl předeslat: láska samozřejmě neruší ostatní ctnosti, jako například spravedlnost či moudrost. Naopak, činí je ještě záslužnějšími, stejně tak jako dobře využitě vášně, například spravedlivý hněv.

Na začátku vyvstává otázka, co je to vlastně láska. Obyčejně se říká, že je to vůle, která chce druhému dobro. To je zajisté správně, protože láska bez tohoto přání je nepředstavitelná. Přesto však může tento výrok vést k nesprávné interpretaci. Mohu totiž bez problémů pouze povrchně někomu přát dobro a štěstí, například proto, že vím, že jsem povinen někoho milovat, ale přitom si mohu přát, abych tuto osobu nikdy více ve svém životě neviděl. Nechci s ní mít nic společného a chci se od ní držet co nejdál, jak je to jen možné. Vlastně mi tato osoba vůbec nevyhovuje a nejraději bych byl, kdyby tu vůbec nebyla, kdyby, pokud možno, vůbec neexistovala. A to už vidí skutečně každý, že toto není naplnění ideálu lásky, protože to není nesobecké a nezištné, že dokonalejší láska tedy nutně musí být mnohem víc než jen povrchní přání, aby se dotyčnému dobře dařilo. To bych tak někomu mohl dát hodně peněz a říct mu: „Na, tady máš, odstěhuj se do Ameriky a už se prosím nikdy nevracej.“

Proto bychom mohli postoupit o jeden krůček dál a říct: láska předpokládá nejprve uznání druhého. Uznání jeho existence a z toho plynoucí respekt k němu a k jeho právům a potřebám. Druhý, těžší krok by byl, kdybych shledal jako dobré, že tato konkrétní osoba existuje, a i ji shledal jako dobrou. Třetí, nejtěžší krok by byl, že bych se radoval nad tím, že tu tato osoba je. Protože pokud je něco dobré, potom to mám rád a také se nad tím raduji. Nehledě na všechny vlastnosti, dobré či špatné, zásluhy či hříchy, osobní sympatie či nelibost. Prostě a jednoduše souhlasím s existencí druhého, raduji se, že tu je, a z toho, co je na něm dobrého.

Snad se tyto požadavky mohou zdát poněkud přísné. Ale přesto jsou odůvodněné, protože tím, že tak činím, napodobuji samého Boha. On to byl, kdo jako první shledal existenci této osoby jako dobrou a od věčnosti s ní souhlasil. A skrze tento souhlas s její existencí mohla tato osoba také vzniknout. Pokud by tato osoba nebyla jakožto stvoření dobrá, Bůh by nespolutvůřil při jejím vzniku. Bůh nikdy nedělá nic špatného nebo zlého. Bůh také nemusel spolutvůřit při vzniku této osoby. Neexistuje žádný nutný důvod, proč by měla vzniknout zrovna tato osoba. Její existence na rozdíl od Boha není absolutně nutná, ale závislá na Božím rozhodnutí.

Tedy ještě jednou, tento božský souhlas s existencí druhého nebyl nic jiného než stvořitelství úkon lásky Boží. Tak už to je u Pána Boha zařízeno: on nás nemiluje, protože jsme mravně dobří (a jako hříšníci ani mravně dobří nejsme), nýbrž my jsme dobří jakožto Boží stvoření a to, že Bůh chtěl naši existenci jakožto s určením pro věčnou blaženost, je projevem Boží lásky. Jeho láska k nám je tím pádem nutný předpoklad naší existence. Přesně naopak, než jak je tomu u naší lásky. V této souvislosti ovšem nesmíme zapomenout na dědičný hřích, kterým na sebe vztahujeme hněv Boží a který do jisté míry klade překážku Boží lásce k nám, takže se rodíme v nepřátelství k Bohu.

Protože ale Bůh chce, aby byl u všech odstraněn defekt hříchu a aby byla obnovena láska lidí k Bohu a Boha k lidem, i když jsou mu nekonečně podřízeni a vůči němu nekonečně podřadní, chce, abychom se také my, kteří jsme si v lidské přirozenosti rovni, navzájem milovali. Z Knihy knih by se dalo uvést množství citátů jako důkaz. Já bych však zmínil pouze řeč Pána Ježíše na rozloučenou ve večeradle, jak nám ji ve svém evangeliu zachoval sv. Jan. Náš Pán tráví poslední okamžiky před svým umučením se svými milovanými učedníky. Zrádce Jidáš již večeradlo opustil a odebral se k veleradě, aby Pána Ježíše vydal katanům. Toho Pán Ježíš využívá a otevírá svým učedníkům srdce. Jistě jim má mnoho co říct, ale je zajímavé, jak často a s jakým důrazem v této tragické chvíli mluví o lásce k bližnímu.

„Příkázání nové vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, abyste se i vy milovali navzájem“ (Jan 13,34). Nevidíme zde odlesk stvořitelství lásky Boží a ještě více lásku k těm, kteří Krista následují? Tentokrát však z úst Boha samého potvrzenou. Jenom krátce k novosti onoho příkázání. Samozřejmě existovala povinnost bliženské lásky i ve Starém zákoně, ale na základě různých okolností a i nedokonalého charakteru celého Starého zákona nebyla tak výslovně požadována. Nyní v Novém zákoně, který je naplněním Zákona starého, má vládnout zákon lásky. Již nemají vládnout kamenné desky s vyrytými příkázáními, nýbrž radostná zpráva evangelia, vyrytá do lidských srdcí.

A ještě něco velmi zajímavého a důležitého připojuje Pán Ježíš: „Podle toho poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (Jan 13,35). Láska k bližnímu má být rozpoznávacím znamením nového náboženství Kristova. Jak neuvěřitelně prosté a univerzální je toto znamení! Jen na okraj, také to ukazuje, že toto náboženství je to jediné pravé, neboť očividně je to to jediné, které je schopno takové lásky. Jinak by totiž toto

znamení nemohlo být výlučným znamením Církve Kristovy, pokud by se nacházelo i v ostatních náboženských skupinách.

Tato láska ale není pouze rozpoznávací znamením, je to také prostředek pro získání nových členů Církve. Ona by se totiž dala sepsat dokonalá církevní apologie, kde by byly uvedeny všechny argumenty ve prospěch Církve a víry. Problém by však byl, že to všechno by byly pouze čistě rozumové důvody, které by mohly pohnout pouze rozumem. V praxi jdou ale lidé nejčastěji nikoliv tam, kam jim ukazuje chladně uvažující rozum (pokud vycházíme z toho, že lidé dnes vůbec ještě tímto směrem myslí), nýbrž tam, kam jim ukazuje srdce. A srdce, i to nejotrlejší a nejtvrdší, ukazuje tam, kam je přitahováno, přičemž ničím není tak přitahováno jako dobrotou a láskou. To je také to, co vyzářovalo ze světců a čím přitahovali lidi jako magnet železo.

Pius X. měl krátce po svém zvolení za papeže přijmout diplomatický sbor akreditovaný u Svatého stolce. Všichni napjatě očekávali, jak to dopadne, neboť Pius X. byl u diplomatů znám pouze jako jednoduchý, dvorních ceremoniálů neznalý kněz, ve kterém nebyla ani stopa po diplomatické a aristokratické obratnosti, jíž proslul jeho předchůdce papež Lev XIII. Když se po audienci diplomati odebrali ke kardinálu Merryemu del Val, zpozoroval kardinál, jak hluboce na ně papež zapůsobil. Byli zcela vyvedení z míry a kardinál si začal dělat starosti, co se asi přihodilo, že jsou tak zaražení a divní. A vtom na něj vypálil pruský diplomat: „Řekněte nám, monsignore, co má tento papež v sobě, že člověk je při prvním pohledu neodolatelně očarován?“ „Ano, řekněte nám to!“ přidali se ostatní. Francouzský státník Émile Olivier o Piu X. napsal: „Nový papež nemá ono majestátní vystupování Lva XIII., zato je ale neodolatelně dobrotivý a líbezný.“ Jsou známy případy, kde se nekatolíci po jediném setkání s ním rozhodli vstoupit do Církve a přijmout křest.

Dobrá, to jsou svatí, tak daleko my zatím nejsme, ale to neznamená, že se nás to tím pádem netýká. Z toho je také zřejmé, jaké škody působí Církev, a v našem případě i našemu Bratrstvo, jestliže svým počínáním nevydáváme svědectví lásky.

O něco později se Pán Ježíš opět vrací k tématu lásky, *znovu opakuje svůj požadavek* a doplňuje: „Větší lásky nemá nikdo nad tu, kterou má ten, kdo dal svůj život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li, co já příkazuji vám“ (Jan 15,13). Jinými slovy, on nás miluje, jestliže se my milujeme navzájem.

Jak úzce souvisí bliženská láska s láskou k Bohu, vysvítá také z Prvního listu sv. Jana (4,20), kde píše: „Řekne-li kdo: ‚Miluji Boha‘, ale nenávidí svého bratra, je lhář. Neboť kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí.“ Láska k bratru je tedy podmínkou pro lásku k Bohu. Jestliže se tedy zbožně modlím a myslím si, jak krásně a zbožně se modlím a jak Boha miluji a on mne, a přitom nemiluji svého bratra, tedy bližního, pak je něco v nepořádku a něco by se mělo změnit.

Snad nezaškodí, pokud krátce nahlédneme do jedné příručky morální teologie, abychom zjistili, koho všeho tedy musím milovat. Jone píše: „Všeobecně je člověk zavázán kvůli Bohu milovat také všechny tvory, kteří mohou být účastni milosti a věčné slávy. To jsou: andělé a svatí v nebi, duše v očistci, spravedliví a hříšníci na zemi, nikoliv však zavržení v pekle.“

Pouze na okraj, samozřejmě, že můžeme a i musíme rozlišovat mezi nadpřirozenou a záslužnou ctností lásky a přirozenou láskou. Obě dvě však jsou pravé lásky. Nyní se ale vraťme k listu sv. Pavla, abychom zjistili, jak se láska, respektive člověk mající lásku, chová.

„Láska je shovívavá a dobrotivá, láska nezávidí, nechlubí se a nevyvyšuje se, nečiní, co se nesluší, nehledá svůj prospěch, neroztrpčuje se, nepřemýšlí o zlém, neraduje se z bezpráví, nýbrž se raduje s pravdou; všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno přetrpí.“ Jak by vypadal život na zemi, kdyby se všichni křesťané upřímně snažili získat tyto vlastnosti? Avšak pouze jednu z nich bych chtěl nyní zdůraznit.

Láska nehledá svůj prospěch. V latinské Vulgátě stojí: „*non quaerit quae sua sunt*“. Přeloženo to znamená: Nehledá, co je její. Co to má znamenat: *co je její?* Nepřekonatelná latinská definice spravedlnosti, respektive práva, jak nás ji latinsky učil náš profesor z morálky a církevního práva, P. Laroche, zní: „*unicuique suum*“. Přeloženo: Každému jeho. Každému dát to jeho, dát mu to, co mu patří. A nyní se vraťme na začátek přednášky, kde bylo řečeno, že láska přeje druhému dobro, a spojíme to s tím, že nehledá svůj prospěch. Nehledá svá práva v tom smyslu, aby se skrze ně obohatila nebo na nich nezřízeně lpěla, nýbrž pouze v tom smyslu, aby mohla vykonávat své povinnosti. To znamená, že láska v první řadě myslí na druhého a až poté na sebe. Pravá láska na sebe jednoduše zapomíná. V první řadě jí jde o druhého a až poté o ni samotnou a o její zájmy.

Nádherný příběh o tomto jevu nacházíme v Třetí knize Královské. K nejmoudřejšímu z králů, ke králi Šalamounovi, přicházejí se svým sporem dvě nevěstky. Každá porodila syna a jedna z nich toho svého nechtěně ve spánku zalehla. A tu, dle tvrzení jedné z nich, vyměnila ta druhá v noci

nepozorovaně svého mrtvého syna za jejího živého. Samozřejmě ta druhá to vehementně popírá, a tak před Šalamounem začínají na sebe křičet a hádat se. Když Šalamoun viděl, že ten uzel nerozplete a že vášně nabývají na intenzitě, rázně hádku ukončil s tím, aby přinesli meč. Všem asi zatrnulo, když oznámil rozsudek: „Rozdělte dítě živé na dvě a dejte polovici jedné a polovici druhé.“

A nyní se stalo, že ze skutečné matky promluvila skutečná láska. Zřekla se svého milovaného dítěte, zřekla se toho, co jí patřilo, svého práva na své dítě, a zachránila ho prosíc: „Prosím, pane, dejte jí dítě živé a nezabíjejte ho“ (3 Král 3,26). Tak ho zachránila tím, že ho pro sebe ztratila. Avšak ihned po tomto zřeknutí následovalo získání dítěte, neboť Šalamoun mohl s jistotou poznat, která z nich je matka, a dítě jí živé a zdravé navrátit.

Tím se dostáváme k paradoxu lásky. Láska nehledá to, co jí patří, přinejmenším to nezamýšlí v první řadě, ale přesto to v konečném důsledku dostává a ještě mnohem více. Je to odplata lásky. Je to ona radost, ono štěstí něco nebo někoho milovat. A to z toho důvodu, že radost je *obsažena* v lásce.

Člověk, který nic a nikoho nemiluje, se neraduje. On se totiž nemůže radovat, on nemůže být skutečně šťastný. Jenom ten je šťastný, kdo má to, co chce, co miluje. Ať už fyzicky, třeba pěkný obraz v pokoji; nebo skrze naději, třeba muž svou snoubenku před svatbou.

Tento paradox je však hlubší a důležitější, než bychom očekávali, neboť se přímo týká naší spásy. V Evangelii podle sv. Marka (8,35), kde Spasitel vyzývá k jeho následování v nesení kříže, čteme: „Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí jej; kdo by však svůj život pro mne a pro evangelium ztratil, zachrání jej.“ Pokud tedy chci svůj život zachránit ve smyslu: pro mne samého, proto, abych ho užíval tak, jak já chci, a abych hledal na prvním místě svá práva, a ne práva Boží, abych ne Boha, ale sebe postavil na první příčku svého zájmu, potom ho nemůžu zachránit, ale nutně ho ztratím. Stejně jako ona nevěstka, jež se hádala před Šalamounem s druhou nevěstkou, ale dítě tím získat nemohla. Nemohla ho získat tak dlouho, jak dlouho trvala na svém právu.

Jestli ale svůj život ztratím tím, že zapřu sám sebe, že se překonám a nebudu činit to, co chci já, ale to, co chce Bůh, jestliže svůj život odevzdám Bohu, který mi ho dal, a nebudu si na něj činit žádné nároky a jestliže na první místo postavím práva Boží a jeho samého a sebe až na druhé místo, jestliže se svého života zřeknu, tak jako se ona nevěstka zřekla svého dítěte, potom a teprve potom svůj život získám. A to vše jenom jakoby mimochodem,

protože poté už pro mne ve skutečnosti není na prvním místě můj život, ale Bůh a jeho vůle. Můj život je pro mne vedlejší. To také vidíme u všech světců.

Svatý a geniální sv. Augustin tento paradox komentuje následovně: „Miluješ-li svou duši, potom je tu nebezpečí, že ji ztratíš. Takže ji nesmíš milovat. Ty ji totiž nechceš ztratit. Ale tím, že nechceš, abys ji ztratil, ji miluješ.“

Na závěr bych ale chtěl vyprávět ještě jeden příběh, ze kterého vyplývá, že láska k bližnímu, ačkoliv jako taková velmi záslužná a ušlechtilá, není nejvyšší a nejdokonalejší láskou. Tou je láska k Bohu. Je to příběh Abrahámovy zkoušky. Abrahámovi, který už delší čas žil do jisté míry v důvěrném obcování s Hospodinem, Bůh přikazuje, aby svého milovaného syna a nositele božských zaslíbení Izáka obětoval Bohu jako celopal. A Abrahám poslechne. Jeho srdce jistě puká bolestí a žalem, ale přesto dává lásce k Bohu přednost před láskou ke svému synu. Vezme jej, sváže a bere nůž do ruky. Abrahám byl pevně odhodlán a onu oběť by zajisté přinesl, kdyby jej v posledním okamžiku nezastavil anděl z nebe.

Abrahám však nebyl jediný, kdo se rozhodl obětovat svého syna. Osoba, kterou mám na mysli, to však na rozdíl od Abraháma také skutečně provedla. Láska Abraháma k Izákovi byla nepochybně veliká, ale určitě není srovnatelná s láskou, kterou má Bůh Otec k Bohu Synu. Láska mezi nimi je tak silná, že nevede pouze k láskyplnému vztahu, jako je tomu u nás lidí, ale vede k další osobě, k Duchu Svatému. Tato láska je tak nepředstavitelně intenzivní, že utváří samu božskou Osobu. Jak neskutečně nás takové věci přesahují! A přestože Bůh Otec svého Syna tak miluje, přesto jej za nás lidi obětuje. Do jisté míry tak dává přednost lásce k nám před láskou ke svému Synu, jen aby nás zachránil, jen abychom mohli jednou vejít k němu do nebes.

Děkuji za pozornost.

Tradiční školské sestry dominikánky z Fanjeaux

Ct. sestra Marie Václava

P. Stritzko mě požádal, abych řekla několik slov o naší kongregaci Nejsvětějšího Jména Ježíšova z Fanjeaux (Francie).

Tato kongregace vznikla, jako mnoho jiných, na začátku 19. století v reakci na Velkou francouzskou revoluci, kdy si několik zbožných žen pod vedením kněze P. Vincense uvědomilo, že náboženská a vlastně celá budoucnost národa závisí na křesťanské výchově příští generace. Kongregace byla tedy od začátku spojena se školstvím a formací mládeže, konkrétně dívek. Ke konci 19. století se kongregace přidružuje k dominikánskému řádu (1885), který dobře vyhovuje našemu poslání – je nám zárukou řeholní prostoty, klade důraz na vzdělání, vychází z tomismu; víte, že takovým „heslem“ dominikánského řádu je VERITAS – pravda – a tento řád dává také prostor pro osobní přístup.

V reakci na církevní krizi se z původní kongregace oddělily 2 skupiny sester – první v roce 1974 založila kongregaci dominikánek v Brignoles, část sester spolu s bývalou matkou generální chtěla ještě počkat a zkusit, jestli by se situace nedala zachránit, ale když se ukázalo, že vedení s římskou podporou ze svého modernismu nehodlá slevit, oddělila se i druhá skupina a pod vedením Matky Anny-Marie Simoulinové založila naši kongregaci – v kolébce dominikánského řádu – ve Fanjeaux, a to v roce 1975. (Pro zajímavost musím dodat, že prvním duchovním naší kongregace byl Msgr. Parolek, Čech, který emigroval do Francie.) Tyto dvě nové dominikánské kongregace jsou tedy co do víry i apoštolátu inspirovány stejným ideálem, i když mezi námi určitě existují nějaké drobnější rozdíly.

Kongregace ve Fanjeaux, k níž patřím, má v současnosti přes 200 sester (různých národností) a 8 škol „od školky po maturitu“ a 8 dalších, zhruba odpovídajících nižšímu stupni základní školy. Tyto školy se nacházejí ve Francii (11), v USA (3) a v Německu (2).

Teď budu mluvit trochu konkrétněji – ke slečnám, které ještě nemají rodinu a které jsem tak trochu rozdělila do tří skupin; mohu nabídnout něco pro každou z vás:

1) Pro ty, které řeholní život přitahuje a chtěly by k nám vstoupit – tyto mohou přijet na týden i na déle do noviciátu a vidět tak zblízka, co náš život obnáší, a případně se dohodnout s vedením, jak postupovat dále – jestli vstoupit hned, nebo např. dokončit studia (vhodné je dokončené magisterské

studium, protože jsme všechny učitelky, a pokud by jednou mělo dojít k založení v Českých zemích, bez tohoto zakončení v ČR vyučovat nelze) apod. (Noviciát se nachází ve Fanjeaux.)

2) Těm, které se nemohou rozhodnout, bych ráda nabídla školní rok dobrovolnické činnosti v jedné z našich škol – což nám pomůže a dotyčné osobě to poskytne čas naučit se jazyk a vykonat okružní cestu po všech možných tradičních kláštorech, vidět, jak žijí, a zjistit, jestli je to ta správná cesta.

3) Těm, které rozhodně nikam vstupovat nechtějí, ale rády by se naučily jazyk – i těm mohu nabídnout dobrovolnický školní rok, protože tento je naprosto nezávazný; jeho cílem je pouze naučit se jazyk a nám ulehčit práci třeba s dozorem o přestávce, při officiu nebo s přípravou snídaně atp. Tento pracovní-jazykový pobyt je možný jak ve Francii, tak v USA a myslím, že i v Německu. Školu je možno si vybrat na našich stránkách scholae-fanjeaux.org. (Sama jsem ve škole v Kernabatu v Bretani, změnu adresy včas nahlásím!)

Slečny, které nám pomáhají, mají vždy možnost vybrat si hodiny, na které budou chodit – podle jejich jazykové úrovně a podle jejich zájmů. Už se nám stalo, že jedna pomocnice začala školní rok ve školce a skončila ho v maturitním ročníku!

Cyrlometodějská pout'

Sady u Uherského Hradiště (vykopávky lokalita Špitálky)
5. července – 10.00 hod.

Pěší pout' z Föhrenau do Mariazell

od 24. do 26. července
bližší informace a přihlášky p. Petr Stehlik - pstehlik@email.cz

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ČERVEN – ČERVENEC

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

24. 6. a 22. 7.	– 17.30	– Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle	– 10.00	– Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý	– 18.00	– Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 6.	– 18.00	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 6.	– 8.00	– 1. sobota - Mše sv. s lidovým zpěvem
8. 6.	– 18.00	– Nejsvětějšího Srdce Páně – Mše sv. (chorální)
29. 6.	– 18.00	– Sv. apoštolů Petra a Pavla – Mše sv. (chorální)
5. 7.	– 7.00	– Sv. Cyrila a Metoděje – Mše sv.
6. 7.	– 18.00	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 7.	– 8.00	– 1. sobota - Mše sv. s lidovým zpěvem
Ostatní dny	– 8.00	– Mše sv.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00	– Mše sv. chorální
1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30	– Mše sv. chorální

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Dům sv. Prokopa, dříve U Žáčků, č. p. 107

1., 3., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00	– Mše sv. chorální
2. neděle v měsíci	– 17.30	– Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

Svatoanenská pouť

Ze Skutče do Horky u Chrudimi – 4. srpna – odchod z náměstí pod kostelem ve Skutči v 9.30 hod.

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

Cyrlometodějská pouť

Sady u Uherského Hradiště – 5. července – 10.00 hod.

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

2. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
15. 7. – Mše sv. není
20. 7. – 17.30 – Sv. Eliáše, proroka – Mše sv. chorální
22. 7. – 17.30 – Mše sv. chorální
2. 6. a 30. 6. – 16.00 – Sobota před 1. nedělí – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

14. 6. a 12. 7. – 17.30 – Mše sv.

JABLONEC NAD NISOU

Eurocentrum - malý sál, Jiráskova ul.

10. 6. – 10.00 – Mše sv. chorální
8. 7. – 17.30 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na priorát: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Credidimus Caritati, z. s.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2200878124**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Credidimus Caritati, z. s. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplat'.